

CLARENCE' VAL

Clarence F. Robison tävlade i sommar-OS 1948 och blev en suverän tränare för löpare. När han var liten lovade han att han alltid skulle hålla visdomsordet. Han visste att det inte skulle göra att han vann alla lopp. Men han visste också att hans himmelske Fader skulle hjälpa honom göra sitt bästa när han var ren och värdig och hade tro.

Clarence vs mästaren

Lori Fuller

Kyrkans tidningar
Baserad på en sann berättelse

Clarence stirrade ut genom bilfönstret när hamnen blev synlig. Båtar flöt i vattnet framför färgglada hus och affärer. Köpenhamn var en vacker stad fylld av palats, herrgårdar och parker. Det var inte alls som Clarence' hemort i Utah. Clarence kunde se de dammiga vägarna framför sig där han hade sprungit som pojke. Nu tävlade han för USA, och i morgon skulle han möta en berömd dansk löpare i ett viktigt lopp.

Bilen stannade vid ett litet möteshus där ett möte redan hade börjat.

När Clarence slank in och satte sig längst bak var det en av missionärerna på förhöjningen som kände igen honom från en nyhetsartikel om morgondagens lopp. Grenspresidenten bad Clarence att komma upp och tala.

När Clarence berättade varför han var på besök ställde en pojke sig upp och räckte upp handen. "Tror du att du kan slå den danske mästaren?" frågade han.

Clarence visste inte vad han skulle säga. Den danske löparen *hade* bättre tid i distansen 1 500 meter den säsongen.

"Naturligtvis kan han det", sa en av missionärerna innan Clarence hann

svara. "Han håller ju Visdomsordet." Han slog upp skrifterna till Läran och förbunden 89. Han läste upp löftet att de som håller Visdomsordet "skall springa och inte bli trötta och skall gå och inte bli matta" (v. 20).

Vad kunde Clarence säga? *Han* visste att Visdomsordet var sant. Och som barn hade han lovat att alltid hålla det. Men det i sig innebar inte att han skulle vinna loppet. Det krävdes också träning och skicklighet för att vinna. När Clarence gick därifrån tänkte han: "Nåja, det är ju ingen från kyrkan som kommer till loppet i morgon i alla fall."

Nästa kväll när Clarence värmde

upp inför loppet tittade han upp och såg de båda missionärerna tillsammans med en grupp på 17 pojkar. De *hade* kommit!

När de kom närmare viskade en av missionärerna till Clarence: "Om du ska springa någon gång i livet så är det i kväll." Det var flera av pojkarna som inte tillhörde kyrkan, men de hade följt med sina vänner för att se om Visdomsordet verkligen fungerade.

Clarence var orolig. I det här loppet var hans bästa kanske inte bra nog. Men han skulle springa för en princip i Jesu Kristi evangelium. Han *måste* vinna. Han hade aldrig bett om att

få vinna tidigare, men nu letade han upp ett tomt rum och bad en bön.

Han bad: "Fader i himlen, jag vet att Visdomsordet är sant och jag har aldrig brutit mot det. Snälla, välsigna mig så att jag kan vinna det här loppet." När han gick ut mot startlinjen visste han att hans himmelske Fader hade hört bönen. Han litade på sin himmelske Faders vilja.

Det var regnigt och lerigt den här kvällen. När Clarence började springa kändes det som vilket annat 1 500-meterslopp som helst. Tempot var högt och den danske mästaren låg framför honom. Men när Clarence hade avslutat tredje varvet var han

plötsligt inte trött längre. Han började springa fortare, och det gjorde inte ont. Då ökade han tempot ännu mer, och det gjorde fortfarande inte ont. Han sprang förbi den danske mästaren och det gick *ännu* fortare.

När Clarence närmade sig slutet på nästa varv ropade hans tränare: "Sakta ner! Du klarar det aldrig till mållinjen!" Men Clarence visste att han kunde fortsätta springa. Och när han avslutade loppet var han nästan 50 meter före den danske löparen! Han visste att han hade vunnit därför att hans himmelske Fader hade besvarat hans bön och därför att Visdomsordet är sant. ■